

никатъ усвова тъмнина-та, самъ пада въ стѣдѣ-
ность и небрежливость, и отъ паръбны-тъ слѣд-
ствіа не отстои далеко.

Человѣкъ-атъ дѣто държи мечъ въ ръка-та си,
и удра въ сърце-то; то значи свѣтлово раскоше-
ство, спѣща се да го граби пакъ да го усвои. Вѣ-
ке въ това сърце не остана ниго сила, нито
мъжество на вѣра-та, нито свѣтъ, нито любовъ
къмъ добро: но небрежлика слабостъ, свѣтлова,
страхъ, съвсемъ се увлича въ прелъщеніа и сластми
и съ любовъ се привързва къмъ сѣтныи-атъ мѣръ.

При таквощъ сърдечно състоаніе пакъ влиза
въ него сатана-та, и ввида заедно съ него първи-
тъ седмъ животны, подъ които се познаватъ че-
ловѣчески-тъ страсти. Сатана-та свободно влиза
въ сърце-то, за тѣй; защото человекатъ дреме въ
небреженіе, заспалъ надъ себе си, и съвѣтъ не се
противи на врагатъ; домарзаваго на молитва, не
бѣга отъ грѣхъ, но се зазира самъ въ грѣховны-
тъ пропасти.

Ангелъ-атъ който знаменока благодатъ Христо-
ва, старавасе да препрече на дѣволатъ пѣтъ-атъ
въ сърце-то человекеско; но той самъ си мѣ отва-
ра врата-та и мѣсто въ сърце-то си! защото не
стои вѣденъ, не се моли, не брежи за благодатъ-та,
вала са въ грѣхове, съ които грѣхове се вѣща
дѣволъ-атъ лесно въ сърце-то мѣ. Зато дѣма Хри-
стосъ: „Бдѣйте ѿ молѣтеса, да не внидѣте въ на-